U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. R.,** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 27. 5. 2011, č.j. MMB/0128409/2011, sp. zn. OSP/7240/552/29/No./odv., o návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 12. 9. 2012, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 10. 2012, č. j. 57 A 99/2011 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byl zamítnut jeho návrh na vydání předběžného opatření v řízení o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 27. 5. 2011, č.j. MMB/0128409/2011, sp. zn. OSP/7240/552/29/No./odv. (dále jen „napadené rozhodnutí“), vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 57 A 99/2011.

Stěžovatel podal dne 12. 9. 2012 v řízení před krajským soudem návrh na vydání předběžného opatření z důvodu, že se jedná o dávku hmotné nouze, vede u krajského soudu více řízení, která probíhají již dlouhou dobu, a proto hrozí nebezpečí poškození jeho zdraví. Stěžovatel uvedl, že je v situaci hmotné nouze a nemá žádné prostředky, aby si obstaral obživu, léky a zaplatil lékařská vyšetření, která potřebuje.

Krajský soud návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření nevyhověl, neboť neshledal, že by pro takový postup byly splněny zákonné podmínky dle § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že ač v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech stěžovatel uvedl, že nemá žádné příjmy z pracovního ani jiného obdobného poměru, není zaměstnán a je veden u Úřadu práce Brno jako uchazeč o zaměstnání, nemá příjmy z podnikání či jiné samostatně výdělečné činnosti, z hmotného a sociálního

zabezpečení ani jiné příjmy a nevlastní majetek vyšší hodnoty, krajský soud z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012, č. j. 3 Ads 187/2011 – 33, zjistil, že stěžovatel byl v poměrně nedávné minulosti spoluvlastníkem nemovitostí, které neužíval pro potřeby svého bydlení, zároveň byl vlastníkem několika bankovních účtů, o nichž nyní tvrdí, že neexistují. Vzhledem k tomu, že výše uvedené zjištění o své nedávné majetkové situaci stěžovatel soudu nijak nevysvětlil a nedoložil potřebná potvrzení či jiné dokumenty, které by dosvědčovaly, že již vlastníkem nemovitostí a výše uvedených účtů není, krajský soud shledal, že nebyly naplněny podmínky pro vydání předběžného opatření z důvodů tvrzených stěžovatelem, a tedy ani zákonné podmínky pro vydání předběžného opatření dle § 38 odst. 1 s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že je nemajetný, nemá žádný příjem, uchází se o zaměstnání u Úřadu práce a je bez finančních prostředků. Krajský soud a Úřad práce dle jeho názoru vědomě zkreslily jeho majetkovou a sociální situaci. Podvodné tvrzení o majetkové situaci stěžovatele ze strany krajského soudu je nepravdivé, neboť stěžovatel je přesvědčen, že svou situaci soudu sdělil a doložil prohlášeními, přičemž nemůže doložit vlastnictví něčeho, co nevlastní. Krom toho nelze dle jeho názoru tvrdit, že některé skutečnosti vyžadované soudem nedoložil, protože jeho nemajetnost je patrná ze spisů. Stěžovatel ve své kasační stížnosti navrhl vydání předběžného opatření a požádal o ustanovení zástupce pro toto řízení, a to za účelem doplnění a upřesnění kasační stížnosti, neboť z důvodu své nemajetnosti si nemůže zástupce zvolit sám a potřebuje ho přitom k tomu, aby mohl řádně uplatňovat svoje ústavní práva u soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve zhodnotil otázku přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost přípustná není a nelze ji tedy věcně projednat.

Důvody nepřípustnosti kasační stížnosti jsou upraveny v ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím, které slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), a to do doby, než se změní poměry nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

Rozhodnutí o předběžném opatření je tedy rozhodnutím dočasným, neboť předběžné opatření má pouze omezené trvání. Uvedený právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud poprvé již v rozsudku ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 – 35, jedná se tedy o jeho dlouhodobou a stabilní judikaturu, o nemožnosti podat kasační stížnost byl ostatně navrhovatel poučen i napadeným usnesením krajského soudu.

Na základě výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud **odmítl** kasační stížnost z důvodu její **nepřípustnosti** ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 120 s. ř. s.

K návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření v řízení o kasační stížnosti potom Nejvyšší správní soud především uvádí, že podle § 38 odst. 1 s. ř. s. soud může usnesením na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet, byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu

Z uvedeného plyne, že předpokladem pro uplatnění pravomoci soudu působícího ve správním soudnictví rozhodnout o podaném návrhu na předběžné opatření je skutečnost, že takovýto návrh byl učiněn v rámci řízení probíhajícího podle některého z ustanovení s. ř. s. Tato hypotéza právní normy však v tomto řízení nebyla splněna. Ze spisu je zřejmé, že podaný návrh na vydání předběžného opatření v **řízení o předmětné kasační stížnosti** není ukotven k řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věci dávek pomoci v hmotné nouzi, resp. k meritu takového řízení, nýbrž se váže ke kasační stížnosti proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh na uložení předběžného opatření krajským soudem. Za těchto okolností by měl být návrh odmítnut pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V posuzované věci je však situace jiná. Jak bylo shora uvedeno, podaná kasační stížnost byla shledána nepřípustnou, v důsledku čehož se současně s jejím odmítnutím stal návrh na uložení předběžného opatření Nejvyšším správním soudem v rámci řízení o kasační stížnosti bezpředmětným. Nejvyššímu správnímu soudu tak již nepříslušelo o návrhu na uložení předběžného opatření z jeho strany jakkoliv dále rozhodovat.

Vzhledem k nepřípustnosti kasační stížnosti a jejímu odmítnutí, obdobně Nejvyšší správní soud již pro nadbytečnost nerozhodoval o žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Pokud jde o náklady řízení, Nejvyšší správní soud vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu